

Demény Péter

DUNA

Feljön a vers mindenképpen,
mint a Duna, hiába cipelsz
millió zsákot a rakpartra.

Az éjjel édesapámmal
álmodtam. Éppen egy hónapja
döntöttem el, hogy többet
nem beszélek vele: toporzékoltam
eleget, belefáradtam.

Úgy látszik, mégsem. Éjjel
három óra tizennyolc volt bizonyára –
azt mondtam neki, te mindent elrontasz,
megjelsz itt, és semmivel sem
vagy elégedett, közben meg azt
szeretnéd, hogy minden tökéletes legyen.

Vagy inkább kiabáltam, erre már nem emlékszem.

Hétkor felébredtem, sütött a nap,
de a sugarai szúrtak, a szívemet már
szitává lőtték.

Buda melletti pince

Bükkösd, Öko-park